

Carissa Broadbent

MOTÝL

ZMIJA a krídla noci

PRIATEĽ. NEPRIATEĽ. MILENEC. VÄZNITEL.
KRÁL A OTROKYŇA. ČLOVEK A UPÍR.

ZMIJA
a krídla noci

ZMIJA a krídla noci

Carissa Broadbent

PRVÁ KNIHA Z DVOJDIELNEJ SÉRIE
KORUNY NYAXIE

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

THE SERPENT AND THE WINGS OF NIGHT

Copyright © 2022 by Carissa Broadbent

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková 2023

Cover illustrations © Sandra Cunningham/Trevillion Images, Helmut/stock.adobe.com

Illustrations © anatartan, Valedi/stock.adobe.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-337-8

Poznámka autorky:

Táto kniha obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné, vrátane násilia, mučenia (nepriameho), spomienok na znásilnenie, sebapoškodzovania, emocionálneho zneužívania, otroctva a prípadov sexuálneho zneužívania.

OBIT

SALINAE

RISHANSKÉ TERITÓRIUM

RIEKA LITURO

SIVRIN

RÓD
TEMNOTY

TRAES

ROD KRVÍ

MORE KOSTÍ

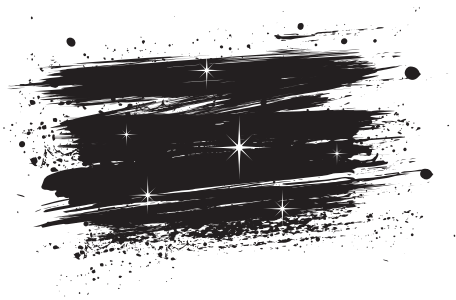
LUDSKÉ NÁRODY

ROD TIĚNA

SLONOVINOVÉ
MORE

NYAXIN HAK

PROLÓG

Král vtedy ešte nemal poňatia, že jeho najväčšia láska bude zároveň jeho skazou – ani to, že oboje príde v podobe malého, bezmocného ľudského dieťaťa.

Bola osamelým záchvevom života v nekonečnom množstve rozkladu, jediná žijúca smrteľníčka na sto míľ. Dieťa mohlo mať štyri, možno osem rokov – ťažko povedať, pretože bolo veľmi drobné, dokonca aj na ľudské pomery. Bolo to krehké malé stvorenie s uhladenými čiernymi vlasmi, ktoré zakrývali jeho doširoka roztvorené sivé oči.

Pochovaná niekde pod zuhoľnatými trámami a rozbitým kameňom ležala rodina dievčaťa, zrejme rozmliaždená na nepoznanie. Alebo ich strnulé telá zostali ponechané napospas noci, ukoristili ich dravci ako tí, ktorí teraz hľadeli na dieťa s podobným záujmom, ako keď jastrab zočí králiku.

Ľudia neboli v tomto svete očividne ničím – iba korisťou, škodcami alebo často obidvoma.

Pred dieťaťom pristáli traja okrídlení muži a usmievali sa, aké majú šťastie. Dievčatko sa okamžite snažilo vymaniť spod trosiek, ktorými bolo zasypané. Vedelo, čo sú zač – spoznalo ich špicaté zuby a čierne krídla bez peria, dokonca aj uniformy, ktoré mali na sebe. Tmavofialová farba Kráľa temnoty z Hiaju. Možno tí, ktorí podpálili jeho dom, mali presne takéto uniformy.

Nemohlo im však utiecť. Oblečenie malo roztrhané a beznádejne zamotané v ruinách okolo neho. Bolo príliš malé na to, aby odsunulo kamene.

„Pozrime sa na to. Malé jahňa.“ Muži sa priblížili. Keď k dievčaťu jeden z nich natiahol ruku, zavrčalo na neho a zahryzlo sa do končekov jeho prstov malými, ešte tupými zúbkami.

Vojak zasyčal a odtiahol ruku, zatiaľ čo jeho spoločníci sa smiali.

„Jahňa? Skôr zmija.“

„Alebo záhradný had,“ posmieval sa ďalší.

Pohryzený vojak si pošúchal ruku a zotrel z nej niekoľko kvapiek karmínovočiernej farby. Pohlol sa smerom k dieťaťu. „Nevadí,“ zamrmľal. „Chutia rovnako. A neviem, ako vy, bastardi, ale ja som po takej dlhej noci riadne vyhladol.“

Odrazu na všetkých padol tieň.

Muži stíchli. Sklonili hlavy v úctivom úklone. Zavanul chladný vzduch, tváre a krídla im pohľadila víriaca čierna tma.

Kráľ z Hiaju nevydal jediné slovo. Nemusel. Vo chvíli, keď dal najavo svoju prítomnosť, všetci jeho bojovníci stíchli.

Nebol fyzicky najsilnejším upírom. Nebol ani najzúrivejším bojovníkom či najšikovnejším mudrcom. Vraj ho však požehnala samotná bohyňa Nyaxia a každý, kto ho kedy stretol, by odprisahal, že je to pravda. Sila presakovala z každého jeho póru a z jeho dychu sršala smrť.

Keď jeho vojaci prekračoval trosky malého domu, mlčali.

„Rishanov sme z tejto oblasti vyhubili,“ ozval sa po niekoľkých dlhých minútach jeden z nich. „Zvyšok našich mužov odcestoval na sever a...“

Kráľ zdvihol ruku a bojovník zmĺkol.

Kľakol si pred dievčaťom, ktoré sa naňho zamračilo. *Také mladé*, pomyslel si. Jeho kratučký život bol ničím v porovnaní so stáročiami jeho existencie. No aj napriek tomu z neho sršala taká intenzívna nenávisť, že keď naňho civelo, oči malo jasné a strieborné ako mesiac.

„Našli ste ju tu?“ spýtal sa kráľ.

„Áno, pane.“

„Ona ťa zranila?“

Vlna slabo potláčaného smiechu ostatných vojakov.

„Áno, pane.“ Odpoveď bola mierne ostýchavá.

Mysleli si, že sa im vysmieva. Nie. Toto s nimi nemalo nič spoločné.

Natiahol ruku k dievčine a ona po ňom chňapla. Dovolil jej uhryznúť ho – nepohol rukou, aj keď sa jej zuby, akokoľvek drobné, zaborili hlboko do jeho dlhého ukazováka.

Hľadela mu pritom priamo do očí, bez mihnutia oka, a on ten pohľad opätoval s rastúcim záujmom.

Nebol to pohľad vystrašeného dieťaťa, ktoré nevedelo, čo robí. Bol to pohľad stvorenia, ktoré pochopilo, že čelí samotnej smrti, a aj tak sa rozhodlo napľuť jej do tváre.

„Malá zmija,“ zamrmlal.

Muži za ním sa zasmiali. Ignoroval ich. Nebol to vtip.

„Si úplne sama?“ spýtal sa jemne.

Dievčina neodpovedala. So zubami zovretými okolo jeho prsta nemohla hovoriť.

„Ak ma pustíš,“ povedal, „neublížim ti.“

Ona však nič také neurobila, stále naňho hľadela, pričom jej po brade stekala jeho čierna krv.

Kútik kráľových pier sa skrútil. „Dobre. Nemala by si mi veriť.“

Vypáčil si prst z jej zovretia a potom ju opatrne vytiahol z trosiek, aj keď sa vzpierala. Dokonca i v záchvatoch násilného odporu bola úplne ticho. A až keď ju zdvihol – bohyňa, bola taká ľahká, že by ju mohol držať jednou rukou –, uvedomil si, ako veľmi je zranená, jej roztrhané oblečenie bolo nasiaknuté krvou. Jej sladká vôňa mu prenikla do nozdier, keď si ju pritiahol k hrudi. Balansovala na priepasti bezvedomia, no odolávala mu, celé telo mala napäté.

„Odpočívaj, malá zmija. Nič sa ti nestane.“

Pohladil ju po líci a ona sa pokúsila znova ho uhryznúť, no po jeho prstoch prebehla iskra mágie. So šepotom noci prišiel aj spánok bez snov, ktorý bol priťažký na to, aby s ním mohla bojovať.

„Čo si želáte, aby sme s ňou urobili?“ spýtal sa jeden z vojakov. Kráľ prešiel okolo nich. „Nič. Vezmem si ju.“

Nastala chvíľa ticha. Hoci ich nevidel, kráľ vedel, že si vymieňajú zmätené pohľady.

„Kam?“ spýtal sa napokon jeden z nich.

„Domov,“ odvetil kráľ.

Dieťa spalo, jednu rúčku pevne zvieralo okolo hodvábnej látky kráľovej košele – stále sa snažilo bojovať, dokonca aj v spánku.

Domov. Zoberie ju domov.

Pretože kráľ hiajských upírov – dobyvateľ Rodu temnoty, požehnaný bohyňou Nyaxiou a jeden z najmocnejších mužov, ktorí kedy kráčali po tejto alebo inej ríši – videl v tomto dieťati kúsok seba. A tam, priamo pod jeho zaťatou pästou, sa mu v hrudi pri pohľade naň pohlo niečo teplé a horkosladdké. Niečo nebezpečnejšie ako hlad.

O stovky rokov neskôr sa budú historici a učenci spätne obzerať na tento moment. Na rozhodnutie, ktoré jedného dňa zvrhne impérium.

Aká zvláštna voľba, budú si šepkať. Prečo by to robil?

Ozaj, prečo?

Koniec koncov, upíri vedia lepšie ako ktokoľvek iný, aké dôležité je chrániť si svoje srdcia.

A láska, vedzte, je ostrejšia ako akýkoľvek kôl.

PRVÁ ČASŤ
SÚMRAK

I. KAPITOLA

Začalo sa to ako tréning. Spolovice hra, spolovice cvičenie. Niečo, čo som si potrebovala dokázať. Nie som si istá, kedy sa z toho vyvinula zábava – moja hanebná, tajná rebélia.

Niekomu by sa mohlo zdať hlúpe, aby som ja, v podobe človeka, lovila v noci, keď som v značnej nevýhode v porovnaní s mojou korisťou. Lenže práve v noci boli najviac aktívni, preto som musela byť aj ja.

Pritisla som sa k stene, dýku som pevne zvierala. Noc bola taká teplá, že slnečné teplo sa držalo vo vlhkosti vzduchu ešte dlho po západe slnka. Z hustého oparu sa šíril zápach – zatuchnuté jedlo z pouličných odpadkov, rozkladajúce sa mäso a kyslá krv. Upíri sa nestarali o to, aby si po sebe upratali, nie tu, v ľudských štvrtiach Rodu temnoty.

Ľudia mali byť medzi múrmi kráľovstva v bezpečí – občania, aj keď menejcenní, boli vo všetkých smeroch slabší ako tí Nočného pôvodu. Prvé tvrdenie však v znení toho druhého často zanikalo a stávalo sa irelevantným.

Muž pochádzal z Hiaju, krídla mal stiahnuté blízko chrbta. Očividne nebol veľmi dobrým mágom, pretože na svoju korisť nevrhol zaklínadlo, aby ju ľahšie ulovil. Alebo si len užíval účinok,

ktorý na nich mal. Niektorí upíri sa radi vystatovali. Vyžívali sa v tom, že sa ich ostatní báli.

Zo strechy som pozorovala muža prenasledujúceho malého chlapca, ktorý mohol mať desať rokov, hoci bol menší kvôli zjavnej podvýžive. Chlapec pobehoval na oplotenom špinavom dvore hlineného domu a znova a znova hádzal loptičku do prachu, nevšímajúc si smrť, ktorá sa k nemu prikrádala.

Bolo veľmi hlúpe, aby bol chlapec v noci vonku sám. No vedela som, lepšie ako ktokoľvek iný, ako môže človeka obťažovať vyrastanie v neustálom nebezpečenstve. Možnože chlapcova rodina držala svoje deti pod zámkom po zotmení každý jeden deň za posledných desať rokov. Stačila jedna chyba, jedna roztržitá matka, ktorá ho zabudla zavolať dnu, jedno nevrlé dieťa, ktoré nebolo pripravené prísť domov na večeru. Jediná noc v živote človeka.

Stávalo sa to často.

Dnes večer sa to však nestane.

Keď sa upír pohl, pohla som sa aj ja.

Zoskočila som zo strechy na dlažbové kocky. Pohybovala som sa potichu, ale upírsky sluch funguje bezchybne. Muž sa otočil a privítal ma ľadovým pohľadom so stiahnutou perou, ktorá odhaľovala lesk ostrej slonoviny.

Spoznal ma? Väčšinou áno. Nemal žiadnu šancu.

Stala sa z toho prakticky moja rutina. Systém, ktorý som vyšperkovala do dokonalosti počas tých stoviek nocí, ako je táto.

Najprv krídla. Dve rezné rany, jedna cez každé – stačila na to, aby neuletel. S upírmi z Hiaju to bolo jednoduché. Ich membránová koža bola jemná ako papier. Niekedy sa mi podarilo chytiť upírov z Rishanu, a to bola o niečo náročnejšia úloha – ich pernaté krídla bolo ťažšie prepichnúť –, ale dokázala som vylepšiť aj tú techniku. Bol to dôležitý krok, a preto som ho kládla na prvé miesto. Potrebovala som ich mať na zemi, pri sebe. Raz som urobila chybu, že som ten krok vynechala, a takmer som neprežila.

Nebola som silnejšia ako oni, takže som musela byť precíznejšia. Nebol čas na chyby.

Upír vydal zvuk, čosi medzi výdychom bolesti a zúrivým zavŕčaním. Tlkot môjho srdca sa zmenil na rýchle bubnovanie, krv mi vrela tesne pod povrchom pokožky. Zaujímalo ma, či to zacítil. Celý svoj život som sa snažila skryť nával krvi, no teraz som zaň bola rada. Zmatlo ich to. Tento blázon nebol ani ozbrojený, no napriek tomu sa na mňa ozlomkrky vrhol.

Páčilo sa mi – naozaj, naozaj sa mi to páčilo –, keď ma podceňovali.

Bodnutie čepeľou do boku, pod rebrá. Ďalšie bodnutie do hrdla. Na zabitie to nestačilo, ale bolo to dosť na to, aby zaváhal.

Pritlačila som ho k stene a prepichla nožom, aby sa nehýbal. Okraje čepele som ešte predtým potrela daivintom – rýchlo pôsobiacim paralytikom so silným, no s krátkodobým účinkom. Bude účinkovať len pár minút, čo je však dostatočne dlhý čas na to, aby som urobila, čo potrebujem.

Podarilo sa mu ušetriť mi pár škrabancov na líce ostrými pazúrmami, no po chvíľke jeho pohyby začali chabnúť. A práve vtedy, keď som videla, ako mu oťažievajú viečka a rýchlo zažmurkal, akoby sa snažil prebudiť, som zaútočila.

Musíš silno zatlačiť, aby si sa dostala cez hrudnú kosť.

Urobila som to – dosť tvrdo na to, aby mu praskla kosť, a otvorila sa mi tak cesta k jeho srdcu. Upíri boli vo všetkých smeroch silnejší ako ja – ich telá boli svalnatejšie, pohyby rýchlejšie, zuby ostrejšie.

No ich srdcia boli rovnako mäkké.

V momente, keď ich hrude prepichla moja čepeľ, vždy som počula otcov hlas.

Neuhýbaj pohľadom, malá zmija, šepkal mi Vincentov hlas do ucha.

Neurobila som to. Nie vtedy, nie teraz. Pretože som vedela, čo v tej tme uvidím. Vedela som, že uvidím krásnu tvár chlapca,

ktorého som kedysi veľmi milovala, a presne som si pamätala, ako vyzerala, keď mu môj nôž vložil do hrude.

Upíri boli deťmi bohyně smrti. Pripadalo mi trochu smiešne, že sa jej báli rovnako ako ľudia. Vždy, keď som ich pozorovala, videla som, ako sa im na tvárach usadila hrôza, keď si uvedomili, že prichádza tá obávaná chvíľa.

Aspoň v niečom sme boli rovnakí. Na konci sme všetci obyčajní zbabelci.

Upíria krv je tmavšia ako ľudská. Takmer čierna, akoby jej zložky stmavli po zmiešaní ľudskej a zvieracej krvi skonzumovanej v priebehu storočí. Len čo upír klesol na zem, bola som ňou nasiaknutá.

Odstúpila som od tela. Až potom som zbadala rodinu, ako na mňa hľadí – bola som ticho, ale nie dosť na to, aby si ma nevšimli, keď som stála prakticky na ich prahu. Chlapca teraz pevne zovierala v náručí jeho matka. Bol s nimi aj muž a ďalšie dieťa, mladé dievča. Boli chudí, ich oblečenie bolo obyčajné a ošúchané, zašpinené od dlhých dní práce. Všetci štyria postávali vo dverách s očami upretými na mňa.

Zamrzla som ako laň, ktorú dolapil stopár v lese.

Zvláštne, že práve títo hladujúci ľudia, nie upíri, ma zmenili z lovca na lovnú zver.

Možno sa tak stalo, pretože v spoločnosti upírov som vedela, kým som. Lenže pri pohľade na týchto ľudí sa čiary rozmazali a boli nejasné – akoby som pozorovala pokrútený odraz seba samej.

Alebo možno som tým odrazom ja.

Boli ako ja. Napriek tomu som medzi nami nenašla nič spoločné. Predstavovala som si, že keď otvorím ústa, aby som prehovorila, neporozumejú mi. Pripadali mi ako zvieratá.

Neprijemnou pravdou bolo, že časť mňa bola nimi znechutená, rovnako ako som bola znechutená všetkými svojimi ľudskými chybami. A že jedna moja časť – tá, ktorá si pamätala, že som kedysi bývala v dome, ako je tento – túžila podísť bližšie.

To som, samozrejme, neurobila.

Nie, nie som upír. To bolo úplne jasné každú sekundu každého dňa. Nie som však ani jednou z nich.

Na líci som pocítila chlad. Dotkla som sa ho a moje prsty navlhli. Dážď.

Kvapky narušili nehybné ticho. Žena vykročila dopredu, akoby chcela niečo povedať, no ja som sa stratila v tieni.

NEMOHLA SOM ODOLAŤ obchádzke. Za normálnych okolností by som vošla cez hrad priamo do svojej izby v západných vežiach. Namiesto toho som sa vydala na východ, preskočila som záhradné múry a zamierila do ubytovni pre služobníctvo. Dnu som vkrázla cez okno, z ktorého bol výhľad na obrastený ker indigovomodrých kvetov, ktoré sa v mesačnom svetle leskli na strieborno. Len čo sa moje nohy dotkli podlahy, zanaďavala som a takmer som sa pošmykla, keď sa mi do číziem na hladkom dreve zamotala hromada jemnej látky.

Počula som smiech, ktorý znel ako krákanie havrana, no rýchlo sa zmenil na kakofóniu kašľa.

„Hodváb,“ zakričala stará žena. „Najlepšia pasca pre malých zlodejov.“

„Toto miesto je totálna katastrofa, Ilana.“

„Ale ba.“ Vzdialila sa do kúta a zahľadela sa na mňa cez prižmúrené oči. Zhlboka si potiahla z cigary a vypustila dym cez nos. Bola odetá v padavom šifóne s farebnými záhybmi. Obdivuhodne husté čierne-sivé melírované vlasy mala vypnuté na temene hlavy. Z ušných lalôčikov jej viseli zlaté náušnice a vráskavé očné okolie mala namalované odtieňmi sivomodrej farby a podfarbené hrubou čiernou linkou.

Jej komnata bola rovnako farebná a chaotická ako ona sama – všade sa váľalo oblečenie, šperky a žiarivé farebné látky. Okno obývacej izby, cez ktoré som vošla dnu, som zatvorila pred dažďom.

Bolo to maličké miesto, ale oveľa krajšie ako hlinené, rozpadávajúce sa slumy v ľudskej štvrti.

Premerala si ma od hlavy po päty, šúchajúc si pritom krk. „Od takého zmoknutého potkana, ako si ty, si neberiem kritiku veľmi k srdcu.“

Pozrela som na seba a zbledla som. Až teraz, v teplom svetle lampáša, som si uvedomila, ako strašne vyzerám.

„Nikto by nikdy neuhádol, že pod tým všetkým si naozaj pekná, Oraya,“ pokračovala. „Stále sa tvrdohlavo snažíš vyzerat' čo najmenej príťažlivo, čo mi pripomína, že pre teba niečo mám. Tu máš.“

Kostnatými, artritickými rukami prehrabala pokrčenú hromadu vedľa seba a cez celú izbu mi hodila za hrst' látky. „Chytaj.“

Zachytila som ju a rozvinula. Hodvábný pás úchvatnej sýtofiálovej látky bol takmer taký dlhý, ako som bola ja vysoká, a okraje boli vyšívané zlatom.

„Prišla si mi na myseľ.“ Ilana sa oprela o zárubňu a znova si potiahla z cigary.

Nepýtala som sa, odkiaľ to mala. Prsty jej s vekom neochabli ani neboli menej zručné.

„Mala by si si to nechať. Ja takéto veci nenosím. To dobre vieš.“

Denno denne som nosila iba čierne obyčajné šaty, ktoré nepriťahovali príliš veľa pozornosti a umožňovali mi voľný pohyb. Nikdy som na sebe nemala nič svetlé (pretože by to priťahovalo nechcené pohľady), splývavé (pretože by to niekomu dovolilo zdrapiť ma) alebo obmedzujúce (pretože by to bránilo mojej schopnosti bojovať alebo utiecť). Väčšinu času som nosila kožené oblečenie, dokonca aj v úmorných letných horúčavách. Bolo odolné a nenápadné.

Iste, obdivovala som pekné veci rovnako ako ktokoľvek iný. Bola som však obklopená dravcami. Márnivosť bola až na druhom mieste po prežití.

Ilana sa zasmiala. „Viem, že sa ti páčia, ty zmija. Aj keď sa ich bojíš nosiť. Taká hanba. Mladí tak premrhajú svoju mladosť.“